№ 14. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

Одностайно підписуючи Стокгольмську відозву, трудящі України взяли зобов'язання перевиконувати виробничі плани, достроково завершити хлібозаготівлю.

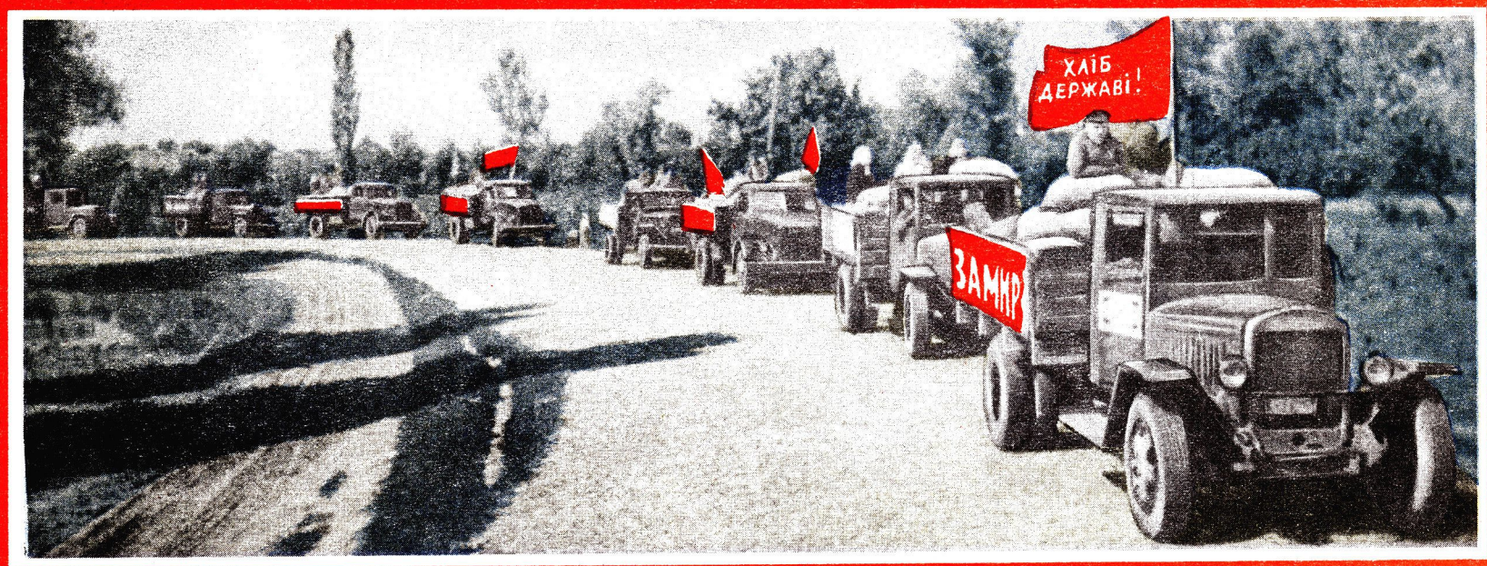

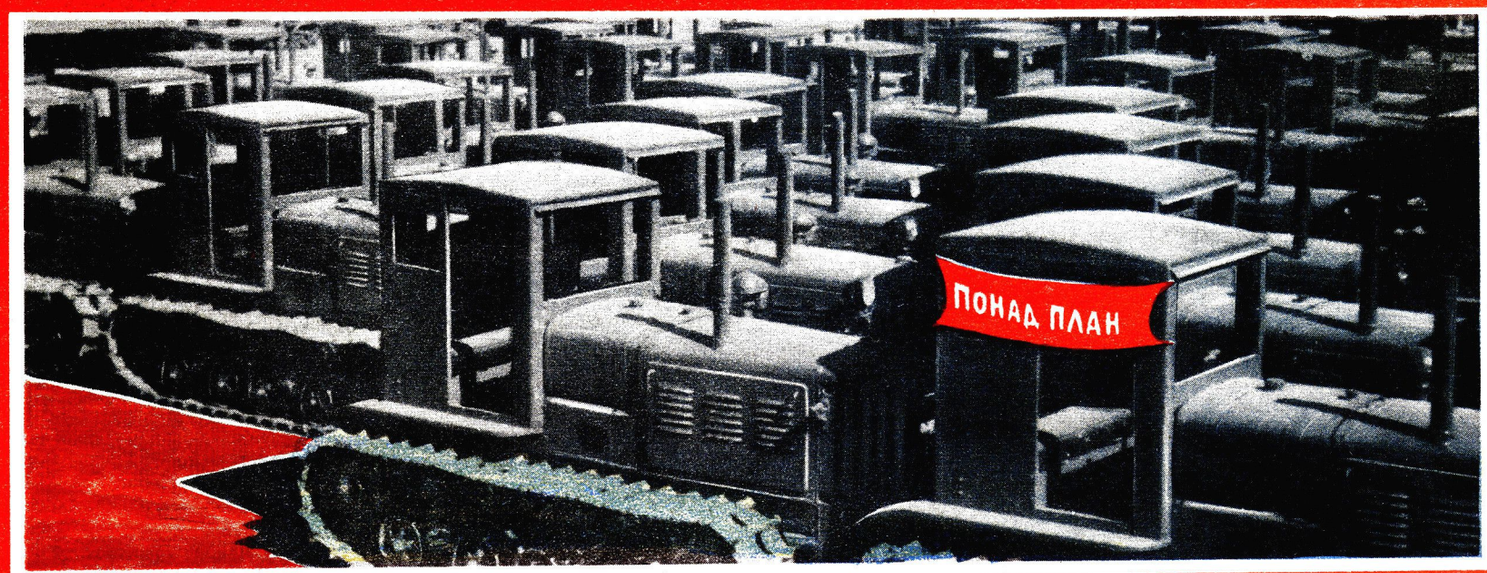

КОЛОНИ МИРУ

Я запитую!

Т. П. ШПАНЬКА — міністра місцевої паливної промисловості УРСР.

Даруйте, товаришу міністре, але потурбую Вас запитанням. Скажіть, чи знаєте Ви, що означає вираз: дим коромислом? Чи знаєте Ви, що цей вираз у наш час набув найширшої популярності на шахтах підпорядкованого Вам тресту «Ворошиловградмісцеввугілля», де начальником т. Головін?

І не без причин! (Диму, як відомо, без вогню не буває). Перше, що кидається у вічі, коли приїжджаєш на шахти, це — дим, товаришу міністре! Дим коромислом стоїть над Мануйлівським шахтоуправлінням. Дим коромислом стоїть і над Мало-Іванівським шахтоуправлінням.

Це горить вугілля, товаришу міністре, горить народне добро. Самовіддані, роботящі шахтарі щоденно видають на-гора тисячі тонн чорного золота. Вони знають, що вугілля — хліб для промисловості. Не знають цього лише байдужі чиновники, що сидять на-гора в кабінетах і не думають про вчасне транспортування вугілля. Дорогоцінне паливо лежить, самозапалюється і горить.

Не горять від сорому тільки байдужі чиновники.

Коли запитуєш у шахтарів: чиє вугілля горить? — вони відповідають:

— Міністерства місцевої спалювальної промисловості.

Яка їдка, але заслужена іронія на адресу апарату Вашого міністерства!

З димом ідуть у повітря тисячі тонн вугілля, з димом летять сотні тисяч державних грошей. Я запитую: невже цей дим не їсть Вам очі, товаришу міністре?

Й. С. СЛАТВИНСЬКОГО — директораКівшоватської МТС, Таращанського району, Київської області.

Дозвольте потурбувати і Вас, Йосипе Соловейовичу.

На світі божому появилася нова різновидність бюрократів. Новий бюрократ за своєю формою різко відрізняється від звичайних старих бюрократів. Він ніколи й вигляду не подасть, що йому байдужі інтереси колективу, він не гримне на відвідувача: «Сьогодні в мене неприйомний день! Прийдіть на тому тижні». Він не скаже скаржникові: «Вашою справою мені ніколи займатись, залиште мене в спокої». Навпаки, коли глянеш на такого бюрократа збоку, то може здатися, що це не людина, а рідкісний концентрат чуйності й великодушності, що таких сердечних симпатяг ще й світ не родив. На його обличчі завжди сяє посмішка, в його погляді бачиш суцільну увагу й співчуття. Коли до нього заходить відвідувач, він встане з-за столу, вийде назустріч, потисне руку, попросить відвідувача сісти, розпитає про життя-буття, поцікавиться здоров'ям, а коли діло дійде до скарги чи до просьби — пообіцяє золоті гори й молочні ріки. Пообіцяє і запевнить: «Все зроблю, дорогуша. Сказав зроблю, так зроблю». Пообіцяє, запевнить і нічого не зробить. І так в усьому. Це тип так званого ввічливого бюрократа.

Чи не здається Вам, товаришу Слатвинський, що у Вас є всі підстави зарахувати себе до цієї різновидності бюрократів?

Кільканадцять разів трактористи просили Вас обладнати вагончики, створити сприятливі умови для культурного відпочинку. Кільканадцять разів Ви запевняли, обіцяли: «Все зроблю, дорогуші! Сказав зроблю, так зроблю». І нічого не зробили. А коли трактористи написали Вам скаргу, Ви не поклали її під сукно, але й не завдали собі клопоту конкретними ділами, спрямованими на поліпшення культурно-побутових умов трактористів. Написавши на скарзі хитромудру резолюцію: «Просити райраду вплинути», Ви відіслали її голові райвиконкому. Чому? На кого вплинути? Такі трюки викидають ввічливі бюрократи, щоб створити видимість чуйності і піклування, щоб ще раз запевнити трактористів: «Все зроблю, дорогуші! Сказав зроблю, так зроблю. Бачите, навіть райраду на допомогу кличу».

Чи не так, Йосипе Соловейовичу?

Тов. КУБРАКА — секретаря Варвинського райкому КП(б)У, Чернігівської області.

Скажіть, товаришу Кубрак, чи довго ще в Озерянській сільраді дорученого Вам району глушитимуть більшовицьку критику? Чи довго ще в ролі першого глушителя виступатиме секретар територіальної партійної організації Кащенко Олександр Федорович?

Чи знаєте Ви, товаришу Кубрак, що вищезгаданий «ухар»-глушитель викликав нещодавно в кабінет голови сільради сількора-комуніста т. Коломійця і дві години підряд розносив його за те, що він сількор, що він пише в районну газету?

Під час цього розносу розлютований Кащенко:

а) перекинув чорнильницю з чорнилом;

б) розбив кулаками товстелезне скло на письмовому столі;

в) забожився, що поламає сількорівське перо Коломійця і покаже, «де раки зимують».

До речі, рознос сількора відбувся в той самий день, коли в село приїхав працівник райкому партії розслідувати лист т. Коломійця, посланий на Ваше ім'я — лист, в якому розповідалось про затиск критики Кащенком.

Невже райком КП(б)У не подужає Кащенка? Невже не приборкає глушителя, га?

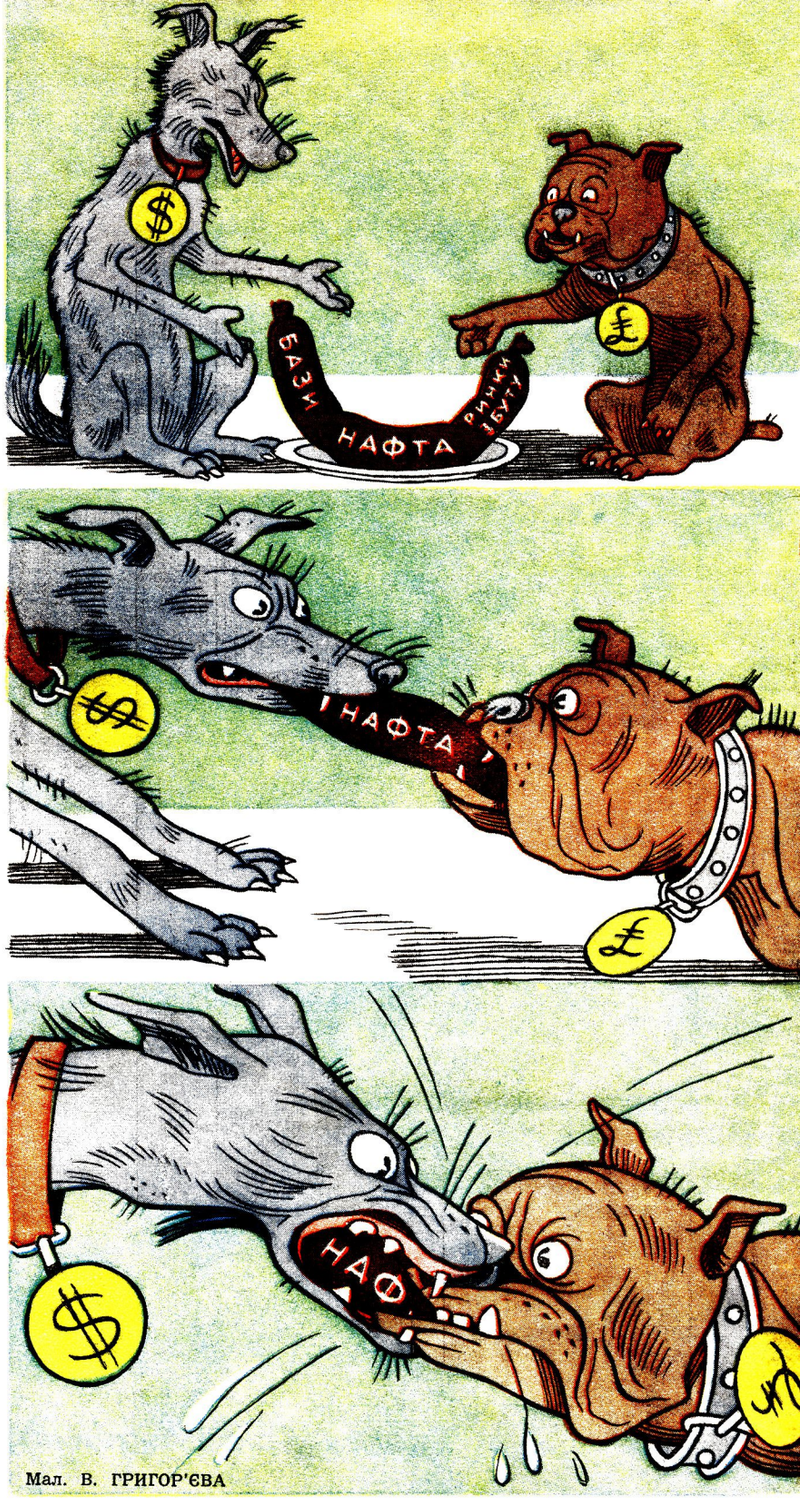

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ДРУЖБА ДРУЖБОЮ

(До загострення англо-американських імперіалістичних протиріч).

і РАЦІОНАЛІЗАТОРИ консерватори

Кіровоградський завод «Червона зірка». Ковальський цех. Ніч. Сплять, натомившися за день, великі молоти. Сплять горна. Сплять довгі верстати. Спить, припавши до ковадла, маленький ковальський молоток.

Тихо.

Десь опівночі з дальнього закутку цеху чути глухий стогін:

— О-ох!

— Ти не спиш, шістсот перший? — запитує з-за верстата немолодий, але приємний голос, в якому ще бринить метал.

— Щось не спиться. Старість — не радість...

— А я ж тебе, шістсот перший, пам'ятаю, коли ти був ще молодим. Приймаючи тебе з рук раціоналізатора Свириденка, — якщо не помиляюсь, це було в січні 1948 року, — начальник цеху т. Блюмкін говорив: «О, це — штамп з багатим майбутнім, однієї тільки сировини нам зекономить понад 30 процентів!»

— Мало шо люди кажуть... Я ще теж не забув, як приніс тебе сюди Євген Григорович Юревич. І ти дуже сподобався начальникові ковальського цеху. «Про такий загортач, — казав він, — ми давно мріяли! Він наші сівалки зробить дешевшими на сотні карбованців». А що з тобою зробили? Кинули під верстат і ти лежиш та іржавієш!

— Лежу, шістсот перший, лежу. Всі деталі вже відлежав.

— А час біжить...

— Ще як біжить! Скільки ми з тобою за цей час змогли б заощадити коштів і робочої сили! Не викинь нас товариш Блюмкін, може, і цех почав би план виконувати. Хто знає...

— Та з тобою, загортачу, ще не так безсердечно поводяться, як зо мною. Тебе засунули під верстат, а мене кинули в оцю купу брухту та ще й розлучили з моєю половиною. Два з половиною роки тому, коли мене приймали з рук раціоналізатора, я був ще повноцінним штампом. А тепер залишилося з мене півштампа; одну мою половину в ковальському цеху встигли вже загубити.

— Яке неподобство!

* * *

— Неподобство? — гірко всміхнувся штамп шістсот перший. — Ти, загортачу, очевидно, вважаєш, що тільки ми з тобою тут такі нещасні. А про штамп С-484 раціоналізатора Зайцева чув? Ця штука могла б щороку давати державі кілька десятків тисяч економії. Документи на впровадження цього штампа ще в листопаді 1947 року проштампували всі заводські авторитети. А начальник цеху металовиробів товариш Найдьонов, одержавши С-484, закинув і його. Або візьми проект сошникового ящика, який може щороку дати 316 тисяч карбованців чистої економії. Раціоналізатор Брайченко запропонував його півтора року тому, і, незважаючи на всю свою ефективність, цей ящик теж потрапив у довгий ящик. Підрахуй, брате, скільки на цьому втратила держава. Заодно підрахуй, скільки міг би дати сухарик висівного апарата, запропонований винахідником Надутенком і засушений ще з минулого року в деревообробному цеху. Адже сам начальник цеху т. Остапчук колись вихвалявся, що завдяки винаходу Надутенка завод щомісяця збереже 2 тисячі погонних метрів дощок.

— Дивуюсь, шістсот перший, як тільки терплять на заводі цих людей з дерев'яними серцями! Хіба ж не злочин — маринувати такі цінні пропозиції? І що собі тільки думає наше бюро раціоналізації?!

— Начальник бюро раціоналізації товариш Підопригора каже, що він не має сили щось зробити, у нього немає адміністративних прав.

— А в кого ж вони є?

— Підопригора каже, що в головного інженера товариша Крючкова.

— А той що?

— Як тобі сказати? Недавно до головінжа звернувся кореспондент «Перця». Ледве він заговорив про раціоналізаторів, як почув від товариша Крючкова: «У всіх справах раціоналізаторів звертайтесь до Підопригори. У мене зараз серйозні діла».

— Кореспондента це, мабуть, дуже здивувало?

— Анітрохи. Кому ж не відомо, що для нашого головного інженера справи раціоналізаторів — це не «серйозні діла».

* * *

— Ох! Охоньки! — знову чути стогін штампа шістсот першого. — Хоч би хто догадався перевернути мене на другий бік, весь корпус в пролежнях. Тобі, загортачу, все ж таки легше: лежиш, загорнутий у цілу купу технічної документації.

— Що мені з тієї документації? Недавно був я загортачем з залізним здоров'ям, а тепер тільки ребра з-під верстата стирчать. Хто не пройде, той штурхне ногою, та ще й вилається: «Валяється непотріб!» Це я — високоекономічний загортач сівалки — став непотребом! Дожився!.. І як тільки з цим мириться заводське партійне бюро.

— Воно, брат, мириться ще з гіршими справами, — хрипко пробасив штамп шістсот перший. — Про КС чув?

— Здається, щось чув.

— Машина КС — це культиваторна сівалка. Створили її два працівники нашої заводської лабораторії — інженери Гирський та Амбросієв. Думаєш, легко це їм далось? Ого! Не в кожного, будь він на їх місці, хватило б витримки. Ще наприкінці 1948 року прийшли інженери з своїми кресленнями до начальника конструкторського бюро Миколи Сергійовича Олексієнка. Той прийняв винахідників, проглянув їхні креслення і сказав: «Можете цією дурницею займатись коли хочете, тільки не в робочий час».

— А може Микола Сергійович має рацію? Він же конструктор, і не який-небудь, а над конструкторами конструктор. Може це й справді дурниця?

— У Москві, в управлінні по винаходах і відкриттях розібралися, що це за «дурниця», і ще 15 січня 1949 року видали інженерам Гирському та Амбросієву патент на винахід.

— Ось коли, напевно, у винахідників справа пішла, як по маслу?

— Пішла... Інженерам треба було збудувати дослідний екземпляр машини, а начальник конструкторського бюро Микола Сергійович Олексієнко їм на це: «Не вважаю за потрібне витрачати дорогоцінний час на всяку нерозумну фантазію».

— Так і сказав?

— Так і сказав. Тоді інженери почали працювати ночами і все ж таки збудували машину. Восени минулого року її випробували в колгоспі імені 12-річчя Жовтня.

— І сівалка пішла?

— Ще й як пішла! Колгоспники не зразу зрозуміли, що це за машина. А коли переконалися, що вона водночас і культивує, і сіє, — то дуже їй були раді. Це ж набагато ущільнює посівні роботи! А ще більше були колгоспники вражені, коли на полі показалися сходи. На двох гектарах землі, де працювала нова машина, пшениця була вдвічі вища й густіша, ніж на всьому масиві, де сіяли звичайними сівалками. Працівники Всесоюзного науково-дослідного інституту сільськогосподарського машинобудування підрахували, що тільки від поєднання в одному процесі культивації й сівби колгоспи країни матимуть щороку 1,5 мільярда карбованців економії. А коли ще врахувати підвищення врожайності...

— Ну, вже після цього головний конструктор напевно зразу взявся за впровадження у масове виробництво сівалок КС?

— В тім-то й справа, що ні! «Пуста річ» — каже він і тепер. І саме через нього доніні маринується ця машина, так потрібна нашому сільському господарству.

— От зашкарублі душі! — заскреготав своїм єдиним зубом загортач. — Справді, нелегко боротися з консерватизмом.

— Ой, як нелегко! — зітхнув штамп шістсот перший. — Треба мати залізні нерви, щоб таке витримати.

Загув гудок. В цеху почали появлятися люди. Пройшов мимо верстата начальник цеху, зачепився за ребро загортача і сердито вилаявся:

— Чи довго ще тут буде стовбичити цей непотріб?!

Підслухав і записав
Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спецкор Перця.

м. Кіровоград.
Завод «Червона зірка».

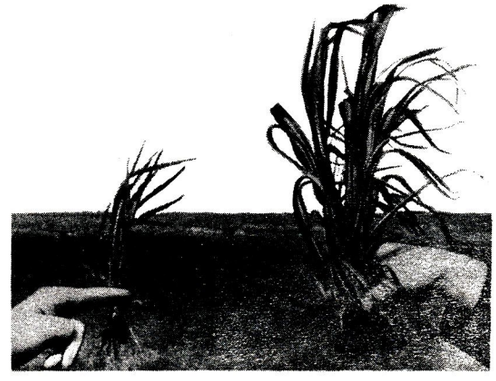

На фото: стебла озимої пшениці, зазняті 28 квітня 1950 року. **Зліва** — пшениця, яку посіяли звичайною сівалкою. **Справа** — сівалкою КС. **Збоку** (як і завжди, коли йдеться про раціоналізаторські пропозиції) — М. С. Олексієнко.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

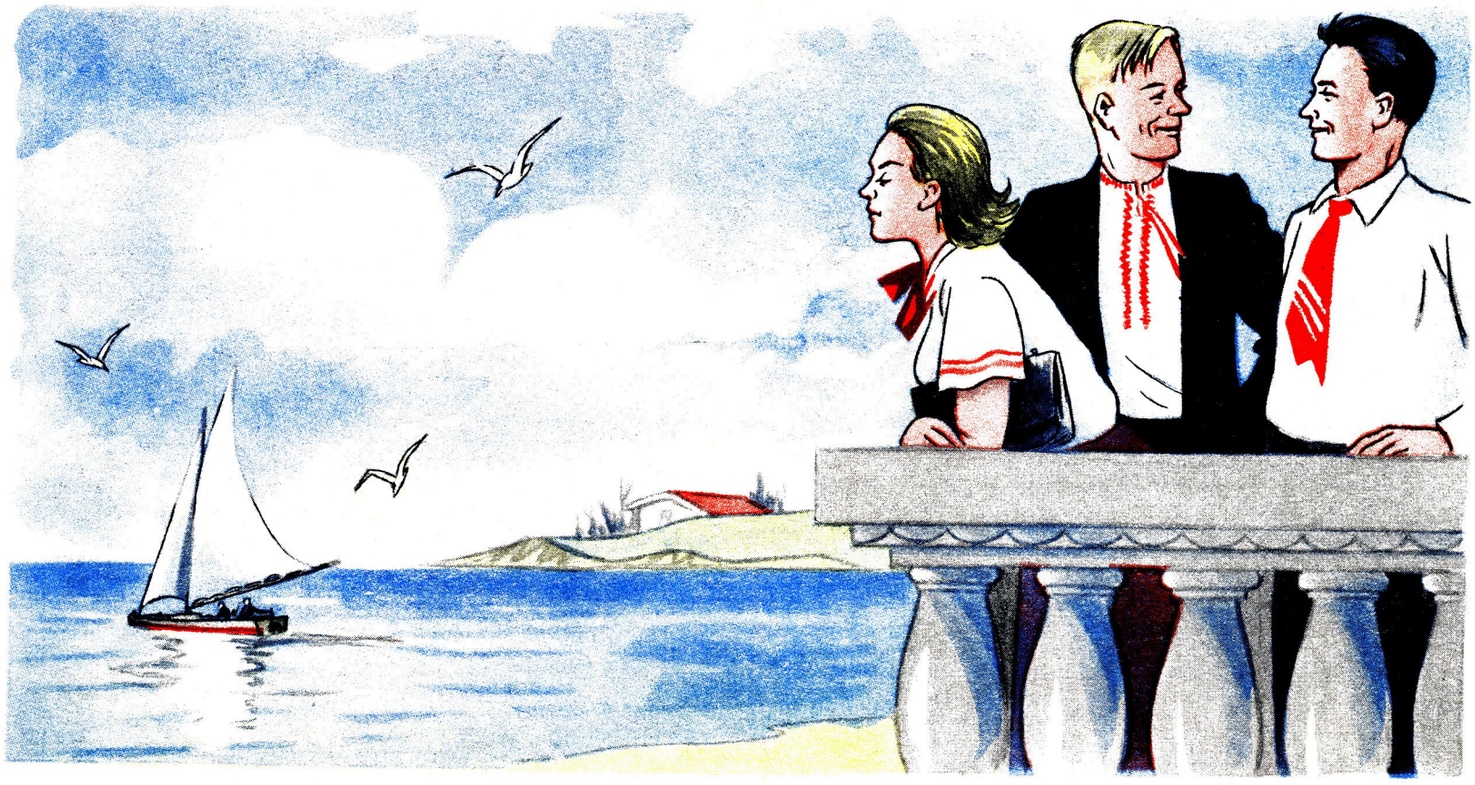

— Біліє парус одинокий... Правда, чудово?
— Що ж тут чудового? Зразу видно, що Комітет в справах фізкультури і спорту занедбав парусний спорт.

Степан ОЛІЙНИК

ТОМУ Я ТЕПЕР І В ПОЧОТІ...

Жнива! Навкруги скільки видко
Лягають покоси на лан...
Ще в полі дзвенять самоскидки,
А я вже — даю в барабан!

Хорошу професію маю!
Люблю особливо її —
Снопи з усього урожаю
Ідуть через руки мої!

Хіба це, скажіть, не знаменно,
Що всі в степовому краю —
І косять, і в'яжуть для мене,
Бо я в барабан подаю!

Від мене (та це й зрозуміло!)
Залежить і графік, і план,
Залежить від того, чи вміло
Даватиму я в барабан.

Якщо я в машину зубату
Колосся пущу, мов ріку,
То хлопці, жінки і дівчата
Ту ж мить заспішать на току.

Куди і подінеться втома,
І сонце немов не пече —
Покотить валами солома,
Як струмінь, зерно потече!

Якщо за добу в молотарку
Дадуть мої руки сто кіп,
То швидше машини й безтарки
Державі возитимуть хліб,

То вивершим ми хлібоздачу
І будемо перші в строю!..

Щоб швидше рішить цю задачу,
В роботі я тон задаю!

Як той, що в військовім
убранні,
Вистукує марш для колон,
Так я — на своїм барабані
Озвучую весь наш район!

Від рання до ночі в роботі,
У вітер і в спеку стою...
Тому я тепер і в почоті,
Що я в барабан подаю!

...Як сядем обідать опівдні
В колгоспнім саду, у тіні —
Хоч всі ми, звичайно, тут рівні,
Та місце найкраще — мені!

Звичайно, підносять і чарку.
І ...«Ваше здоров'я, Іван!» —
За те, що люблю молотарку,
За те, що даю в барабан!

Та діло не в цьому тут, хлопці,
А в тому, що здійснюю ціль:
В районній газеті у «сводці»
Йде першою — наша артіль!

Хоч хвалять, що ми роботящі,
Та мусим ще вище ми брать,
Бо в області — є за нас кращі!
Знать, є кого нам доганять!

Все дужчає гуд над степами...
Кипить і вирує гарман...
Натхненний такими думками,
Даю і даю в барабан!

Перечниця...

ПІДДАЙ ПАРИ!

НА НИЖНЬОДНІПРОВСЬКОМУ заводі ім. К. Лібкнехта часто простоюють колесокатальні стани. Чому? А тому, що невистачає пари для їх роботи. А чому ж невистачає пари? А тому, що несправні казани і допоміжні агрегати. А чому вони несправні? А тому, що їх погано ремонтує майстер Н. Нерода.

У нього робота йде так: стук-грюк аби з рук. Решітки в казанах після ремонту треба знову ремонтувати. В редукторі поламані шестерні. А дірку в ньому заварили... ганчіркою, і тепер мастило витікає. Транспортна стрічка для подавання вугілля в бункери — вся з кусків і подавати вугілля не хоче.

Невже і в начальника паросилового цеху т. Ніколенка невистачає пари, щоб навести лад в цеху? Тоді треба піддати!

МИКОЛА ГНАТОВИЧ НАТИСКУЄ НА КНОПКУ...

ДЕСЬ коло сьомої години вечора машина різко зупиняється і нетерпляче вісім разів сигналить біля Павлівської сільради.

— Ой, — метушиться голова сільради, — Микола Гнатович натискує на кнопку!.. — І, схопивши папку з паперами, біжить до машини. Нетерпляче поглядаючи на годинник, голова Буцького райвиконкому, Київської області, Микола Гнатович Лозійчук висовується з кабіни.

— Швидше доповідай, як там у тебе з підготовкою...

Микола Гнатович вислухує рапорт про те, «як там з підготовкою», дає вказівки, натискує на сигнал і зникає в куряві. Все це забирає в Миколи Гнатовича не більше 5—7 хвилин.

Голова сільради повертається до свого кабінету, а запорошена «Победа» влітає вже в Багву, в Тинівку, в Русалівку, в... Одне слово, Микола Гнатович без відриву від керма слухає чергову доповідь «як там з підготовкою», дає вказівки і мчить далі...

АДМІНВИБРИКИ

СЕЛО Саражинка, Піщанського району, Одеської області. Крамниця сільського споживчого товариства. Надійшов до крамниці промкрам. Продавець Воронюк продає крам. Колгоспники купують.

Аж ось несе щось (кажуть: «Чорти його принесли!») голову сільради Ласкорунського.

— Продаєш? — грима Ласкорунський. —Хто дозволив?!

— ??

— Одібрати все, що попродав! Я крам розподілятиму! — грима Ласкорунський.

Довелося продавцеві Воронюкові бігати, одбирати у колгоспників проданий крам, щоб утихомирити розлючене начальство.

Отакий з'явився в Саражинці «розпред».

Невже в Піщанському районі нема нікого, щоб у Ласкорунського «одібрати» такі-о його адмінвибрики, або його самого «одібрати» у саражинських колгоспників?

Німецький квіслінг № 1

Доктор Конрад Аденауер ще змолоду уподобав собі роль шпигуна і зрадника. Боягузливі шпіс-бюргери, які мали необережність розказати йому на вухо хирлявий анекдот про Гітлера, смажилися потім на сковородах у гестапо. Вони дивувалися: хто міг їх видати, коли анекдот було розказано пошепки й крім них та Аденауера в кімнаті нікого не було?

Американські чиновники по денацифікації простили Аденауерові його любовні зв'язки з гестапо. Доктор був своєю людиною. Сам Джон Шерман — директор банку Моргана і відомої фірми «Цінссер кемікл компані» — віддав за нього свою двоюрідну сестру Гуссі. Рідна сестра Джона Шермана — Еллен — була за американським генералом Джоном Макклоєм. Після довгої розлуки кузини та їх чоловіки зустрілися у Франкфурті, куди генерал Макклой прибув, як верховний комісар США в Західній Німеччині. Генерал швидко влаштував свого родича — спочатку директором найбільшого банку Західної Німеччини, а згодом і канцлером у Бонні. Верховний комісар знав, що цей гіммлерівський вилупок за американські гроші зробить все, що йому накажуть.

І справді, 26 листопада 1948 року, в день, який німці тепер називають «чорною п'ятницею», Конрад Аденауер зробив одну з своїх операцій. Він вирізав з грудей Західної Німеччини її серце — Рур і кинув його в пащу Уолл-стріту. Витерши потім листком боннської «конституції» свої скривавлені руки, доктор почав заспокоювати помираючу:

— Не стогніть! Помиріться! Так треба було. Без Руру нам добрий дядько Сем не дав би вашінгтонської сочевиці на юшку й чікагської конини на закуску. Він би перестав захищати нас од комуністів. Заспокойтесь!..

Але Західна Німеччина не заспокоювалася. В Дортмунді, Гамбурзі, Кілі та багатьох інших містах на знак протесту проти зрадницької видачі Руру американським монополістам трудящі припинили роботу й зажадали негайної відставки Аденауера. Даремно боннський «канцлер» приїжджав на заводи умовляти страйкарів. Робітники не хотіли його й слухати:

— Забирайся геть до Бонна, зраднику!.. Скажи, скільки американських срібняків одержав ти за свою іудину роботу?!

Аденауер ненавидить робітників і не любить перед ними виступати. Зате йому дуже подобається вітійствувати перед «своїми». Коли я вперше побачив його на трибуні біля Шенберзької ратуші, в Західному Берліні, я зрозумів, чому Аденауера так люблять карикатуристи. Він нагадує тюбик, з якого вичавили всю пасту. Вгорі до тюбика прикріплено вузьку клиноподібну голову, покриту рідким, ретельно прилизаним волоссям, а з боків, трохи вище середини — руки. Тонкі безкровні губи і довгий крючкуватий ніс, що займає добру половину обличчя, доповнює цей живий карикатурний портрет.

Натовп, що зібрався послухати Аденауера, складався переважно з крамарів, чиновників, спекулянтів і просто нероб. Слухаючи промову свого «боннського месії», вони в найпатетичніших місцях виймали з рота сигари і кричали: «Хох!»

Промовляв Аденауер не гірше й не краще інших ораторів-демагогів, що звичайно виступають перед юрмищами дармоїдів: часто розмахував кулаками, підкочував очі під лоб і безугавно лив потоки наклепів і грязюки на Радянський Союз...

Оця здібність безугавно лити брудні потоки брехні на країну соціалізму припала до смаку американцям. Їм потрібен був саме такий канцлер.

Правда, до літа 1948 року головним претендентом на боннський престол був вірний пес Уолл-стріту Шумахер. Йому, керівникові правих соціал-демократів, складав хвалебні оди Херст, з ним пив «Кока-кола» містер Трумен.

Але одного, як кажуть, прекрасного дня партійне керівництво соціал-демократії, так зване «Ганноверське ост-бюро», було викрите комуністами, як англо-американський шпигунський і диверсійний центр. І над Шумахером пронеслася гроза. За невміння «тонко» працювати його на деякий час перевели «в опозицію». Очолювати групу зрадників, спочатку так звану «парламентську раду», а згодом «боннський уряд», родичі з Уолл-стріту доручили християнському демократові з Бонна доктору Конраду Аденауеру.

Конрад Аденауер добре знає, що Шумахер не заспокоїться і довго в опалі не буде. Вчинивши чергову підлоту проти трудящих Німеччини, він може знову спливти нагору, причарувати Уолл-стріт і зіпхнути його, Аденауера, з боннського престолу. Ось чому доктор із шкіри пнеться, щоб перевершити ренегата Шумахера і в підлоті, і в зрадництві.

Відразу ж після призначення на пост «канцлера» цей християнський демократ з гестапо повів рішучий наступ на життєвий рівень робітничого класу, на рештки й без того куцих демократичних свобод...

У боннському «канцлері» злилися воєдино риси запеклого фашиствуючого шовініста і безрідного космополіта. Як шовініст, він продовжує повторювати маячню Гітлера про німецьку надлюдину і величність арійської раси. Як безрідний космополіт, він продає Західну Німеччину англо-американським паліям війни.

Недалеко від міста Петерсберг, ставки американського верховного комісара в Німеччині, є маленьке містечко Іттенбах. Тут розташоване відоме всій Німеччині величезне дитяче кладовище. Під тисячами білих хрестів сплять вічним сном діти — жертви американських повітряних нальотів в останні дні війни. Аденауер їхав із Бонна в Петерсберг підписувати акт про створення західнонімецької армії під американським керівництвом. Дорога лежала через Іттенбах. Проїжджаючи, він з цинічною цікавістю розглядав довгі акуратні ряди хрестів, прикидаючи, скільки заплатить йому Уолл-стріт, якщо він перетворить на таке кладовище всю Західну Німеччину. Про те, як оцінить його зрадницьку діяльність народ, «німецький Квіслінг № 1» так і не подумав. А дарма!.. Суд у Бонні буде ще суворіший, ніж у Нюрнберзі!

Леонід ПОЛЯКОВ.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

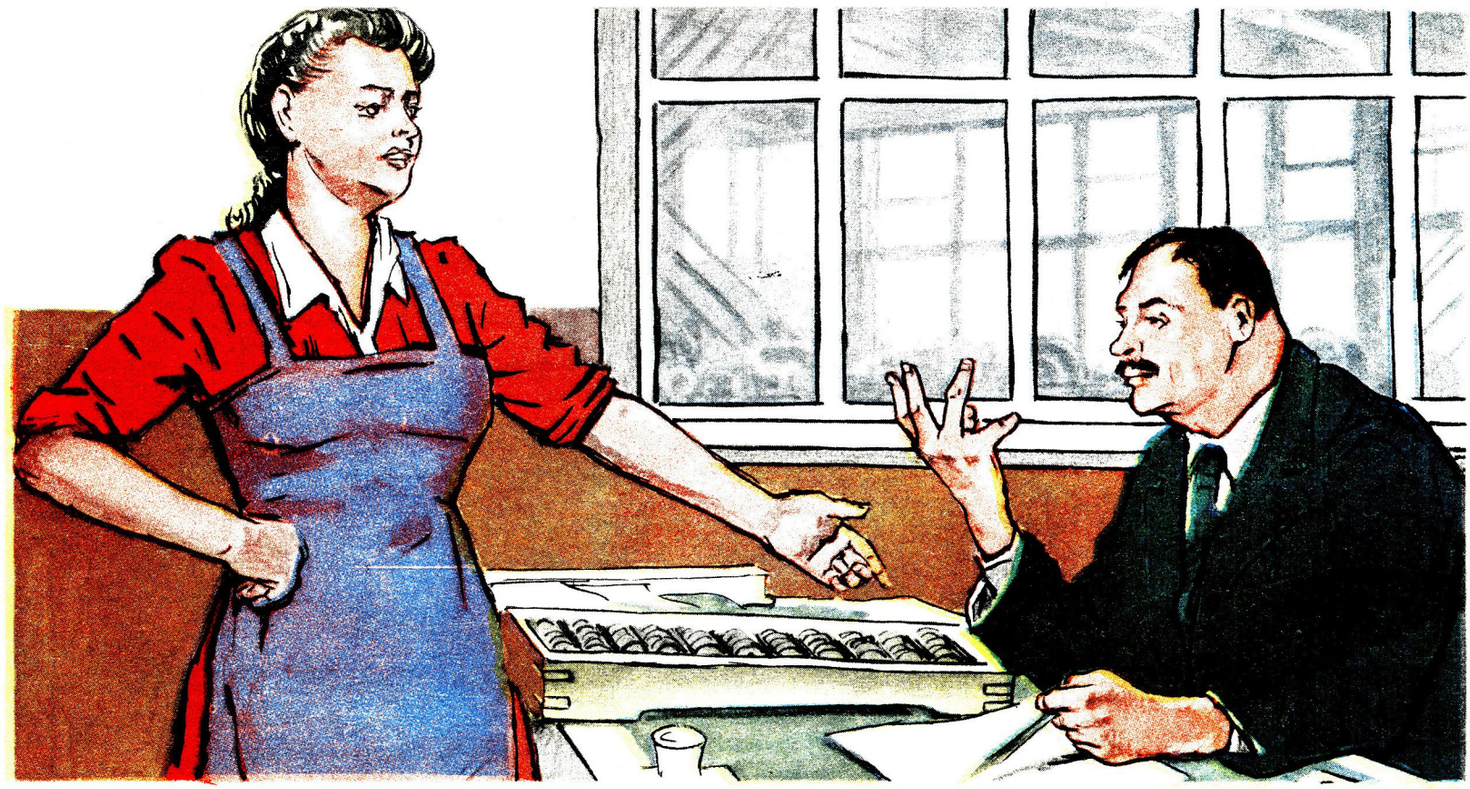

— І як ви умудряєтесь випускати надпланову продукцію? Я ж ураховую кожен грам сировини!

— Грами ви враховуєте, а от силу соціалістичного змагання з рахівниці скидаєте!

Польський ГУМОР

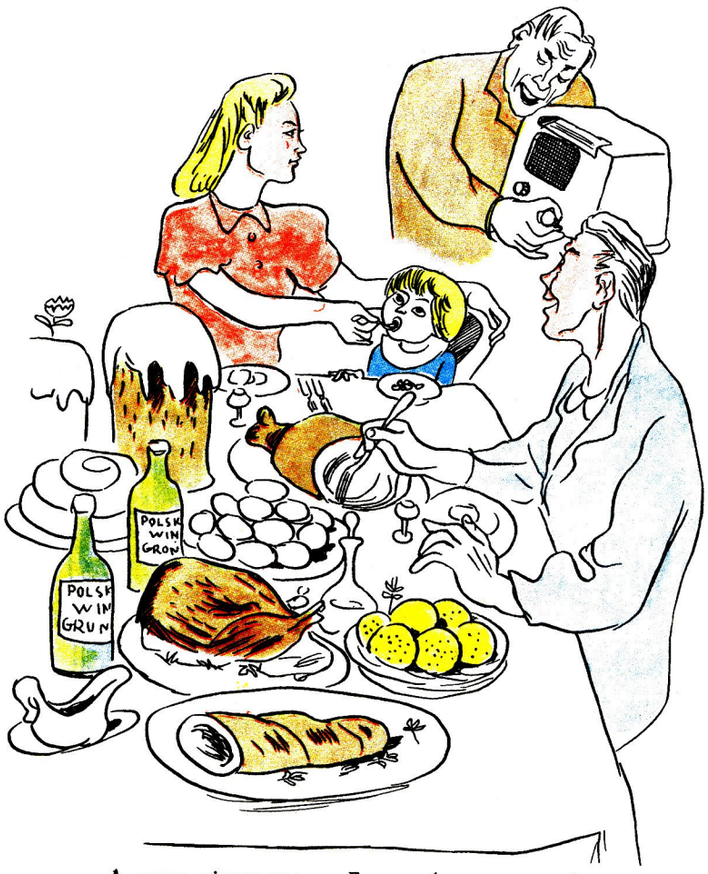

— А тепер дізнаємося з «Голосу Америки», який у нас, у Польщі, голод.

В. БРОНЄВСЬКИЙ

ПРОТИ ШАЛЕНСТВА

Раніш:
розпустивши коси,
кликали музу
поети.
Я ж слухаю
радіо голос,
переглядаю
газети.
Онде чужий
корабель-приблуда
Зброю везе
у просторі млистім.
Страйк був в Тулузі,
страйк в Лондоні буде —
Не поможуть кулі
проти комуністів.
Китай!
Що раніше
було відомо?
Чай і фарфор.
Ще рис, можливо.
А зараз
у кожнім китайськім домі —
Пісня щаслива!

Статуя онде.
Кажуть:
—«Свобода!»
А Трумен
волає прямо:
— Франція знищить, —
вже є угода, —
Бійців В'єтнаму! —
Ми будуєм міста,
в одностайній згоді.
Маєм вугіль,
пшеницю в полі.
Ми — спроможні
сказати: «Годі!»
Шаленству форрестолів.
Ми кажем: ніколи атом
Світу не буде катом.
В Радянському Союзі —
вогні споруд.
В Радянському Союзі —
щастя і труд!
В Рздянському Союзі —
міць переможна!
Знає це чесна
Людина кожна!

Якийсь лондонський емігрант з радістю заявив своєму знайомому:
— Знаєш... по... по... сту... пи-пив... пра... пра... цювати ди... дик... тором в бі-бі-сі...
— Але ж ти заїкаєшся...
— Це-це... т... так... а... але бре... бре... ха... ти... ти я вмію не... не... з... заїкаючись.

МУХОМОР

Обер-банкір викликав до себе свого обер-винахідника.
— Що ви там новенького проектуєте, маестро?
— Дрібницю.
— Ну?
— 250-поверховий хмарочос для міністерства війни.
— Навіщо такий високий? Попередній міністр вискочив з 16 поверху. Ви хочете, щоб новий захворів на манію величності? Ну, що далі?
— Я сконструював машину, яка сортує заяви, звіряє та перевіряє дані, підсумовує цифри, одне слово, працює за кількох урядовців відразу.
— Це непогано, бо можна буде знову викинути на брук чимало дармоїдів. Вітаю вас, пане.
— Так, але мене, на жаль, перевершив інженер Ніхольсон. Його машина робить те саме, але, крім того, ще бере хабарі і влаштовує справи, залежно від розмірів одержаної суми.
— Ми можемо використати обидві, причому машину Ніхольсона застосуємо у вищих установах. Перейдемо, однак, до важливіших речей. Як іде справа боротьби за війну?
— Я сконструював нову бомбу у вигляді гриба, яку ми зможемо під час війни скидати поза лінією фронту. З допомогою атомної енергії нижня частина гриба-бомби, що збудована на зразок «ваньки-встаньки», відразу випускає коріння і стає схожою на справжній гриб боровик.
Але, крім того, в мене є чудовий проект, за яким вже можна починати обговорення можливості використання атомної енергії для вирощування зерна та городини.
— Можете подарувати його своєму молодшому синові на іграшку. Від мене ви за це не одержите ні цента. Ну, а що далі з цією бомбою?
— Та річ дуже проста — хтось обов'язково схопиться за цей гриб, і тоді станеться вибух.
— А якщо ті... підпалювачі миру винайдуть те ж саме?
— Сумніваюсь. Вони не здатні до цього.
— До таких винаходів?
— Ні. До такої підлоти!
— Б'юсь об заклад, що вони все одно винайдуть.
— Я передбачив це. Водночас з виробництвом атомних грибів, під назвою, скажімо, «Мухомор», ми почнемо виробництво «Антимухоморів», — зброї, яка здатна цілком паралізувати наш «Мухомор».
— А скільки буде коштувати такий «Мухомор»?
— Ця бомба обійдеться досить дорого. Якщо поділити вартість продукції на кількість смертей, то знищення однієї людини коштуватиме майже тисячу доларів.
— Тисячу доларів? Це дорого. За тисячу доларів мені знищать в Чікаго десять червоних діячів профспілок.
— Це так, але там роблять це примітивним способом. Треба ж приносити якісь жертви для розвитку цивілізації.
— А що ж буде, пане винахіднику, якщо ті також винайдуть «Антимухомор»?
— Я передбачив і це. Водночас з виробництвом «Мухомора» і «Антимухомора» ми починаємо виробляти «Супермухомор», в десять разів більшої потужності, якого не зможе паралізувати жоден «Антимухомор».
— Вартість?
— Десять тисяч доларів за одне людське життя.
— Десять тисяч доларів за людське життя? Це абсолютно дефіцитна справа. Я не люблю переплачувати за товар, якого є більше, ніж досить. А що ж буде, коли вони винайдуть і «Супермухомор»?
— Я передбачив і це. Водночас ми розпочинаємо виробництво надзвичайно потужного «Антисупермухомора», що оберне наш «Супермухомор» на дитячу іграшку.
— А коли вони матимуть і його?
— Не турбуйтесь, я передбачив і це. Разом з «Мухоморами», «Антимухоморами», «Супермухоморами» та «Антисупермухоморами» на наших заводах вироблятимуться «Гіперсупермухомори» в багато тисяч разів більші, ніж нормальна бомба-гриб.
— А скільки це буде коштувати?
— Мільйон доларів за одне людське життя.
— Це здирство! Неможливо! За мільйон доларів Тіто переб'є мені в Югославії тисячі комуністів! Ваш винахід доведе мене до цілковитого банкрутства!
— Уявіть, що й на це теж є ліки.
— «Упергіперсупермухомор»?
— Ні! Заборонити цю продукцію! Не виробляти ні «Мухоморів», ні «Антимухоморів», ні «Супермухоморів», ні «Антисупермухоморів», ні «Гіперсупермухоморів». Покінчити з усією цією вакханалією, покінчити з воєнним психозом в нашому суспільстві, дати змогу людям вільно дихати і думати про щось інше. Тоді вам, пане банкіре, не доведеться зовсім витрачати грошей!
Обер-банкір зблід і тривожно оглянувся навколо.
— Пане, — мовив він через хвилину зовсім тихо, нахиляючись до обер-винахідника, — може ви й справді непоганий спеціаліст, але цього разу ви помилились. Це коштувало б мені значно більше. Я втратив би тоді свою владу.

В. Л. БРУДЗИНСЬКИЙ.

Матеріали взято з польського сатиричного журналу «Шпильки» (Варшава). Переклад М. Пригари.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

І щоб ти робив, якби тобі замість друкарської машини, на якій друкують журнал, прислали сепаратор або льонотіпалку?

У районі діяльності нашої МТС немає ні боліт, ні чагарників. Ми просимо, щоб нам прислали звичайні плуги, а одержуємо тільки болотно-чагарникові. Їх у нас уже 12 штук зібралося — на 140 тисяч карбованців. А цими днями нам ще два таких плуги прислали, щоб і вони без діла стояли.

Чи не можна повернути їх у Полтавське обласне управління сільського господарства, щоб там виорали бюрократичні чагарники, які заважають побачити з обласного центра дійсні потреби МТС?

Н. ФОМЕНКО.

с. Іркліїв.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Палко, до самозабуття піклується про нас заступник директора МТС т. Афанасьєв. Він вирішив навіть полегшити нам відпочинок і зараз не без успіху відпочиває один за всіх. Забрав до свого кабінету все, що має бути в червоному кутку: музичні інструменти, шахи, шашки, доміно і цілими днями «розважається» — слухає радіопередачі, грає на гітарі, читає газети і журнали. А ми ходимо увечері попід вікнами кабінету і нудьгуємо.

Скажи, Перче, нашому заступникові директора, хай він заступає директора, а не нас!

Комсомольці ГНІТУЛА, ЛИТВИНЕНКО, КОЛОМІЄЦЬ та інші.

Хорошівська МТС.
Петропавлівський район
на Дніпропетровщині.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Всім відомо, що наші стахановці люблять випереджувати час. Багато з них уже виконують виробничі плани 1951—1953 років. А ось керуючий сектором держприбутків Сталінського облфінвідділу Федір Йосипович Михоничев робить навпаки — він відстав від часу. Так, наприкінці червня Мар'їнський райфінвідділ одержав від нього «остаточний» варіант плану на... перший квартал 1950 року.

Закінчився другий квартал, а Федір Йосипович і досі копирсається в паперах з січневими цифрами, живе в першому кварталі... Цікаво знати, чи він зняв кожух і рукавиці?

К. НЕЗГОДА.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Голова виконкому нашої міськради т. Гуров до того зайнятий на різних нарадах, що змушений грубо порушувати порядок прийому відвідувачів, ним же встановлений. Наприклад, по понеділках з 10 до 2 год. дня, а по п'ятницях з 7 до 10 год. вечора — час прийому. Але саме тоді голова виконкому завжди проводить якусь нараду. Нарад і засідань у т. Гурова так багато, що кожен, хто хоч раз спробував потрапити до нього, мимоволі згадує слова В. В. Маяковського:

«Мрією ранній світанок стрічаю:
О, якби
засідання
ще одне —
про викорінення засідань усіх до краю».

Та саме на таке засідання тов. Гурова ніхто досі не запрошував.

Може ти, Перче, проявиш тут ініціативу?

К. ГРИГОРЕНКО.

м. Миколаїв

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Чому голова нашого колгоспу «Спільна праця» не будує колгоспної комори? Тому, що в колгоспі є клуб. Чому ж тоді клуб не працює? Тому, що голова не будує комори. А чому голова не будує комори? Та тому ж, що в колгоспі є клуб! А чому клуб... (дивись спочатку).

Як бачиш, Перче, історія з клубом та коморою нашого колгоспу дуже нагадує пісеньку про попа та його собаку: щороку голова колгоспу Ратушняк займає клуб під комору, щороку колгоспники намагаються пояснити Ратушняку різницю між клубом і коморою, і, знов-таки, щороку клуб перетворюється на комору.

Допоможи нам, Перче, покласти край цій безконечній пісеньці.

І. СОЛОВЕЙ.

с. Городківка,
Крижопільського району,
Вінницької області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

В одному з номерів журналу, у вірші «Тітка-квітка», ти питаєш: «Чи нема у вас таких ненаглядних голових?»

Є в нашому колгоспі «Тітка-квітка». Але вона куди спритніша від твоєї «тітки-квітки». У тебе «тітка-квітка» тільки й того, що на роботу до артілі не ходить, а от наша...

Наша головиха не тільки на роботу не ходить, — вона й діток своїх не бавить, хати не прибирає, города свого не садить...

Дітей бавить і хату прибирає колгоспниця Гафія Поліщук. Город садить та за покупками в крамницю ходить розсильна колгоспу Чорненька. Хату ремонтує ціла група колгоспників і колгоспниць. Отака наша «тітка-квітка». А за нашою головихою ще квіточки ростуть: завгоспиха Настя, бригадирова жінка Зинаїда, жінка бригадира тракторної бригади Катерина, — цілий «квітник»! Любовно доглядає за ним сам голова колгоспу т. Баленко.

Неприємно, дуже неприємно тхне від цього квітника!

Л. САМІЙЛЕНКО.

Колгосп ім. Леніна,
с. Красноставка,
Маньківського району, Київської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 7 журналу було опубліковано листа випускників школи фабрично-заводського навчання № 22 тт. Шеремета, Сороченка, Кушка та Данильченка про те, що управління капітального будівництва, де начальником т. Покровський, використовує їх, як чорноробів.

Як повідомило управління, **випускникам надано роботу за спеціальністю.**

☆ ☆ ☆

У № 10 журналу було вміщено карикатуру художника В. Литвиненка «Зелений конвейєр по-полтавському». У зв'язку з цим бюро Полтавського обкому КП(б)У запропонувало **начальникові облуправління сільського господарства т. Доленку та його заступникові т. Федоренку найближчим часом ліквідувати недоліки в створенні в колгоспах міцної кормової бази.**

☆ ☆ ☆

До ПЕРЦЯ надійшов лист про те, що заступник голови виконкому В.-Білозірської райради т. Брагинець довгий час не платив грошей за комунальну квартиру.

Виконком Запорізької обласної Ради **оголосив Брагинцеві догану.**

У багатьох клубах або зовсім не демонструють кінохроніки, або показують кіножурнали дворічної давності.

(З листів до редакції).

Мал. С. САМУМА

— Сьогодні знову не було кінохроніки!
— Не дивуйся! Це хронічна хвороба нашого клубу.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (193) (на украинском языке). Підписано до друку 17. VII. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 02606. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2942. Тираж 50.000 прим.

Мал. БЕ-ША

Натхненник збройної агресії в Кореї президент США Трумен сказав недавно: «Хай нас знають такими, якими ми є насправді»...

Трумен такий, яким він хоче постати перед народами світу.

Трумен такий, яким він є насправді.